

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELÉNEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYÜL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

Közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 Korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól befolyt alamizsnák:

Tremmel József 50 f, Alföldi Katalin 50 f, Német Viktória 2 k, Fazekas Erzsébet 2 k, Szlancsik Luca 2 k, özv. Horvát Jánosné 4 k, Kosány Jánosné 50 f, özv. Farkas Györgyné 2 k, Szántó Istvánné 2 k, Balzer Teréz 2 k, özv. Pálincás Mihályné 2 k, Szalontai Józsefné 2 k, Martinovich Elekné 4 k, özv. Kész Alajosné gyűjtése: Németujvár 22 k 36 f, Kalikin Teréz gyűjtése: Vinga 9 k 06 f, Ligetű Gizella 2 k, Darnai József 1 k, Farkas Apollónia 30 f, özv. Gombás Jánosné 2 k, Nagy Jánosné 4 k, Sebestyén Ferencné és Lujza 80 f, özv. Iliás Sándorné 30 f, N. Winkle Paula 4 k, özv. Köteles Lajosné 1 k, Deli Erzsébet 1 k, Makkos Róza 2 k, Babusa Éva 1 k, Horváth Piusné 2 k, özv. Bárdi Istvánné 2 k, Weisz Rozina 2 k, Gábiel Magdolna 60 f, Leisztinger Teréz 1 k, Urbánovics Arisztidné 1 k, Schlovensuk Józsefné 1 k, Faragó Lajosné 4 k, Szabó Mária 3 k, Iványi Éva 2 k, Radovits Mária 1 k, Hausz Rozália 1 k, Hellebronth Berta 2 k és gyűjtése: Zemplényi Gyuláné 2 k, Vig Albertné 5 k, Holtzschuh Lajosné 5 k összesen 14 k, Sártoryné és Ágota S. 4 k, Anda Mártonné gyűjtése: Tárkány 7 k 60 f, Magyar Sára 2 k, Bocskai Mária 1 k, özv. Dóry Gézáné gyűjtése: Sümeg 27 k 2 f, Kovács Sándorné 1 k, Darás Jakab 50 f, Herfort nővérek gyűjtése: Kakuk Menyhértné 40 f, Hdomik Mátyás 24 f, Lisinszki János 24 f, Szibler Jánosné 1 k, Huppán Flórián és neje 4 k, Lánc Károlyné 1 k, Horváth Julia 24 f, Mayer Károlyné 2 k, Vájner Gusztávné 2 k, özv. Kopetz Gusztávné 3 k, Geosits Józsefné 2 k, özv. Szabó Józsefné 2 k, Slezák Jánosné 1 k, Mezei József és neje 1 k 20 f, összesen 20 k, Tretter György és neje 2 k és gyűjtése: Tretter Magdolna 3 k, Obendorfer Anna 4 k, Obendorfer Erzsébet 1 k, Szilágyi Lajosné 2 k, Tremmel Borbála 1 k, Tarninger Józsefné 3 k, összesen 16 k, Márkus Julia 1 k, Hornyák András 2 k, Eperjesi Ádámné 30 f, Till Erzsébet 3 k, Nesval Edéné 4 k, özv. Erdélyi Györgyné 4 k és gyűjtése: Mohácsi Karolin 2 k, Pálfi Jánosné 2 k, Sklicsár Mari 24 f, id. Erdélyi Ágostonné 70 f, özv. Üрге Dávidné 4 k, Morvai Lajosné 2 k, Üрге Angela 2 k, összesen 16 k 94 f, Murmann Alexandra gyűjtése 97 k 82 f, Alt Lipolda 2 k, Kuty Istvánné 2 k, Khöler Gizella 2 k, Kraemer Géza és neje 20 k, Heincz Anna 24 f, Vorwirth Irma 24 f, Tausch Hermin gyűjtése: özv. Papp Alajosné 4 k, özv. Planer Antalné 4 k, Razem Viktorné 2 k, Beleznai Anna 2 k, Fazekas Mária 1 k, Némethy Elvira 1 k, özv. Szkupi Katalin 24 f, Lincz Rezső és neje 48 f, Pölcz Józsefné 24 f, Zatahor Antal 24 f, Pitz Józsefné 24 f, Gyimothy Józsefné 2 k, Szontagh Sándorné 7 k, összesen 24 k 44 f, Szécsényi Sándor és neje 4 k, Könyves Rozália 2 k, Weszely Mátyásné 2 k, Habocsik Julianna 1 k, özv. Várady Elekné 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Jeruska Pálné 90 f, Arolt Julianna 1 k 20 f, Bokor Sándorné 1 k, Boros Istvánné 40 f, Hunkár Ilona 10 k, Vrbny Vilma gyűjtése 8 k 36 f, Kovács Piroska 6 k, Csaplár Katalin 2 k, Nedeczky Gyuláné 8 k, Wagner Vilmosné 10 k, Török M. Lajos plébános Csap 20 k 92 f, özv. Susztrovics Antalné 1 k, özv. Tóth Jánosné 1 k, Benkovics Istvánné 24 f, Palkovics Róza 5 k, Takács Erzsébet 1 k, Kovács Borbála gyűjtése: Illésháza 2 k 60 f, ifj. Gahér Mihály káplán a békéscsabai tagoktól 76 k 36 f, Szegh Erzsébet 3 k, Kocsis Gáborné gyűjtése: Balatonederics 12 k 40 f, Major Mária 30 f, Lebnovich Anna 3 k, Kánitz Józsefné 3 k, Stankovics Ferencné 24 f, Kollacsek

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Feisz Hugolin*: Visszapillantás a szeretet művére. — *Sík Sándor*: Sanguine pluit. — *Reviczky Aladár*: A szentmiseáldozat. — A valódi szeretet hatalma. — *Don Anton Bakula*: Hercegovinai levél. — A lourdesi csodák és az Oltáriszentség. — *Mészáros Aladár*: A papszentelés szertartásai. — *Lukácsy István*: Jézus szenvedéseinek története. — *Dr. Bozóky Géza*: Az Oltáriszentség új temploma Milanóban. — *Sík Sándor*: De profundis. — *Adoratrix*: Az Oltáriszentség hatalma. — Hasznos tudnivalók. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Szentséglátogatás Árpádházi Boldog Margit példájára. — Iskolai írásbeli dolgozat az Oltáriszentségről. — A sekrestyés naplója. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár*. Az ifjúság gyakori áldozásáról. — Rőptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

Visszapillantás a szeretet művére.

ÉS VÉGEZETÜL mondá Jézus az apostoloknak: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.»¹ Mit cselekedjenek? Azt, mit Ő. «Vevén a kenyeret, megáldá, megszegé és mondá: «Ez az én testem!» — tehát a kezében tartott kenyeret saját testévé változtatta át. «És vevén a kelyhet — melyben szín-bor volt — hálát ada és mondá: «Ez az én vérem!» — tehát a kehelyben levő szőlőtermést saját vérévé változtatta át, amely vér «az új szövetségé és amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.»² Ezt parancsolta tehát nekik, hogy a kenyeret változtassák át az Ő testévé és a bort az Ő vérévé. Ez az Ő parancsolata, a szeretet kívánsága, a végső és a legnagyobb óhaj; egyszóval ez egy új parancsolat. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.»

Parancs volt ez, örök érvényű, mely az apostoloknak adatott, hogy az Ő Egyházában az áldozatot — melyet szentmisének nevezünk — és vacsorát — mely a szentáldozás — megtartsák minden időben «az Ő emlékezetére». E megbízás, az így nyert, kapott hatalom következtében ismételték az apostolok és ezek utódai és az ezektől fölszentelt papok Krisztus utolsó vacsorai cselekedetét és ismételni fogják a világ végezetéig, «az Ő emlékezetére». Ez az, amiről szólt Malachiás próféta a seregek Urá nevében: «Napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek; mert nagy az én nevem a nemzetek között».³

¹ Luk. XXII. 19; I. Kor. XI. 24. ² Matth. XXVI. 36—28. ³ Malach. I. 11.

Jézus Krisztus a szív, a lélek mélyéig akart menni, ott akart léte-síteni oly legbensőbb egyesülést közötté és a lélek között, mely minden képzeletünket fölülmulja, mely meghaladja az ember álmát, mely valóban isteni mű.

Nem ismerjük az emberi szív valósíthatlan vágyait sem, nem is sejtjük annak mélyeit; csodálkozunk az emberi szív áldozatain, magasztos tettein, teljes odaadásán, melyeket, az igaz, hogy egy szerető, de mégis csak emberi szív, tanusít; és ez könnyekre fakaszt; pedig ha módjában állana nagyobbakat, végteleneket tenne. Ha tehát nem ismerjük az emberi szívet sem, miért akarnánk korlátokat vonni a hatalmas Isten szívének, mely Jézus keblében ama utolsó vacsorán oly határtalan szeretetre gyullad?

Itt most végtelen szeretettel van dolgunk, melynek szolgálatában a végtelen hatalom és mindenhatóság áll. S ha Istennel csak egy «legyen» szavába került az ég, csillagok, a föld, a tengerek és minden élőlény teremtése, mit képes tenni, ha e mindenhatóságát kifeszíti? Azt, mit Jézus, a mi szentatyánk tett: hogy köztünk legyen látható alakban a kenyér és bor külső színei alatt. Mily megható csoda!

Nincs többé vita, nincs tagadás, sem megütközés, a mi Urunk Jézus Krisztusnál minden lehetséges. «O res mirabilis! o salutaris hostia! manducata Dominum pauper, servus et enunilis». Mindenki élvezheti az Urat. Ó csodálatos dolog, ó üdvösség áldozata!

Igy lett Jézus áldozatunk, táplálékunk, kalauzunk, egyszerre. És ettől fogva a föld megszenteltetett, minden pontja szentéllé változott. Minden egybeolvadt: az ég és föld, az emberség és istenség. O res mirabilis! Ó csodadolog! Az Isten már örömet tekint le ránk az égből, látván köztünk szerelmes egyszülött Fiát, kiben örök kedve telt.

Lássátok és értsétek! így szerette Isten a világot. Ez Jézus szívének kimondhatatlan nagy irgalmassága, szeretete. Bár értelmünk föl nem foghatja e «hittitkol» mysterium fidei, de szívünk érez és egész valónk élvezi a legfölségesebb Oltáriszentség világos és homályos titkait, áldásait.

E titokszerű rendelés telve van magasztossággal, isteni fönséggel, kifürkészhetetlen szentséggel és igazi bölcsességgel, mely ellen a józan ész komoly és való ellenvetést nem hozhat föl. Nincs benne semmi ellenmondás, semmi képtelenség; csak a megfoghatatlanság állapítható meg, de ez nem ellenmondás, sőt a szépséggel és termékeny erővel egyesülten: isteni.

Az igaz, hogy akiben nincs szeretet, ebből mit sem ért. Hordjátok össze, vegyétek össze: a szívet, az ész, az értelmet, az okoskodást, a gondolkodást, a következtetést, ám, ha egy hiányzik belőletek: a hit szeretele, mit sem fogtok föl. Ám, ha szeret az ember, úgy megérti Jézus szándékát; és sokat fog föl, annyit, amennyire szüksége, hogy még ezután a

hit érdeme is meglegyen. Mert a Jézus iránti szeretet megtanít minket őt imádni, szeretni, benne bízni és remélni a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Ó, Úr Jézus, három áldást adtál nekünk a «nagy szentség»-ben: szentséges jelenlétedet; önmagadat a szentáldozásban és örök áldozatodnak megismétlését: a szentmisében.

Mit adjunk neked viszonzásul mindezekért? Dicséretünket, szeretetünket, hálaikat. Téged illet meg a dicséret. Jertek tehát, imádjuk Jézust az Oltáriszentségben; zengjünk neki örök dicséretet. Imádjuk őt gyöngéd szeretettel örökké.

«Ó világ örök csodája! melyet elménk föl nem ér,
Mindenektől légy imádva, Istenember, test és vér,
Mely kenyér és bor színében rejtve van előttünk mélyen,
Vedd szívünk mély imádását, lelkünk erős fogadását
Háladással s viszonzással neved dicsőségére.»

Feisz Hugolin.

SANGUINE PLUIT

Szomorú, lefosztott oltár felett
Fekete fátylas nagy feszület.
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Szózatossal szemmel néz le reám.
— Templom ez itt? Vagy a Golgota fán?
Vérzik, vérzik a Krisztus.

Hol van az oltár, a gyertyák, képek?
Hol zokogott a sirató ének?
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Állok a Golgota bús tefején.
Itt van a Krisztus s itt vagyok én.
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Római, nép, lator, merre maradt?
Egyedül, magam a kereszt alatt!
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Nincsen a földnek több embere tán?
Egymagamért függ Krisztus e fán?
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Nincs mártóbb bűnös a föld kerekén?
Fölfeszítődje, gyilkosa — én?
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Kiáltva mered rám őt néma seb.
(Bibornál biborabb, tűznél tűzesebb.)
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Vérzik, vérzik! Csurog a vére
Asszú szívemnek szikkadt földjére.
Vérzik, vérzik a Krisztus!

És rám néz! Rám néz! Irgalmas egek!
Jaj, hova fussak, hova legyek.
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Csak sírok, sírok. Csak susog ajkam:
Jézusom, szeretlek, könyörülj rajtam!
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Lábadnál magamat acra vetem.
Szeretlek, szeretlek, Szerelmesem!
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Rám csurog, harmatoz, omlik a véred,
A tűzes újság, a biboros Élet!
Vérzik, vérzik a Krisztus!

Sik Sándor.

A szentmiseáldozat.

AZ ELSŐ keresztényekről beszél szent Lukács evangélista, hogy «kitarítottak az apostolok tanításában, a kenyértörés közösségében és az imádságban». Az evangélista ezen néhány szóval jelzi az első keresztények érzelmeit és vallási gyakorlatait. Az ősegyházban is — mint ezen idézetből látható — a szentmiseáldozat volt az istentisztelet középpontja. Az apostolok megtartották Krisztus eme parancsát: «ezt cselekedjétek az én emlékezetemre» és naponként a hivekkel együtt ünnepelték Krisztus kereszt-halálának titokzatos emlékezetét.

És amint az első keresztények sereglették körül az áldozati oltárt, akkép siettek minden században napjainkig a szentmise bemutatására: *az oltár nem veszítette el vonzó erejét*. Mi is látjuk, hogy az egyház gyermekei meghatótt szívvel s emelkedett lélekkel állják körül az Úr oltárát, melyen az édes Üdvözítő a kenyér és bor színe alatt naponként föláldozza magát a mennyei Atyának.

Ezen nem is lehet csodálkozni. Hiszen ha már a pogányok vallásában is az áldozatot tartották a legfőbb tiszteletnek, mennyivel inkább kell annak tartanunk a szentmisét, melyben Jézus Krisztus áldozza föl magát vérontás nélkül az eget Urának. Az áldozati tárgy elpusztítása által elismeri az ember az Istennek, mint a világ korlátlan hatalmú Urának az élet és a halál fölött való föltétlen rendelkezését. És ha az ember elesett, úgy az áldozat bemutatása által engesztelheti a megsértett Urat. Még a pogányok is, midőn véres áldozatot mutattak be, így imádkoztak: «Vedd ezt a szívet az én szívem helyett, ezt a vért az én vérem helyett!» A katolikus egyházban csak egy áldozat lehet. A többi mind fölöslegessé vált ezen egy, *tökéletes* áldozat mellett, melynek értéke végtelen.

Az újszövetségben egy oltárunk, egy áldozati tárgyunk, egy áldozópapunk van: Jézus Krisztus, az örök főpap. Az ószövetségben az oltár megszentelte az áldozati tárgyat, az újszövetségben egy oltár sem szentelheti meg az áldozatot s nem emelheti annak értékét, mert Krisztus egy személyben: áldozó, áldozat és oltár. Az újszövetség örök áldozata: a szentmise. Az evangélium mondja, hogy az Úr kezébe vette a kenyeret, megáldá, megszegé s e szavakkal nyujtá tanítványainak: Ez az én testem, mely értetek adatik. És szent Pál mondja: Ez az én testem, mely értetek összetöretik; és a kehely fölött mondá Jézus: Ez az én vérem kelyhe, mely értetek ontatik, vagy miként szent Máté mondja: Ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. A test, mely összetöretik, a vér, mely kiontatik: oly kifejezések, melyek okvetlenül föltételezik az áldozati cselekményt. Ezzel világosan meg van mondva, hogy az Úr az utolsó vacsora alkalmával nemcsak az áldozást, mint tes-

tének és vérének vételét, hagyta az apostolokra, hanem ez angyali kenyeret *áldozat* bemutatása útján adatja tanítványainak.

Igy hitték és tanították ezt az apostolok, a szentatyák és összes főpásztoraink. «A tiszta áldozat, mely a népeknél mindenütt bemutatatik — mondja szent Jusztin vértanú — az Oltáriszentség kenyere és bora, mely által az Úr neve megdicsőíttetik.»

De lássuk, mi nekünk a szentmise? Ó, ki tudna erre választ adni, ki tudná ezt kifejezni, mely nyelv tudná elbeszélni a szeretetnek, az irgalomnak, a kegyelemnek ama kincseit, melyeket az Úr itt velünk közöl, ki tudná csak halvány vonásokkal is a mindenhatóság ama csodáit festeni, melyeket az Isten szeretetének eme emlékében művel? Ha meggondoljuk, hogy a szentmise Krisztus kereszthalálának vérontás nélküli megújítása, akkor megértjük szalézi szent Ferencnek a szentmiséről írt eme szavait: «A szentmisének legfőbbeségebb áldozata a keresztény vallás napja, az ájtatosságnak szive, az isteni boldogságnak lelke, kimondhatatlan hittitok, amely az isteni szeretetnek mélységeit befogadja». Valóban, itt van az isteni szeretetnek gyűpontja, mely csodálatos fényével megvilágítja az Isten legmagasabb hittitkait. Egy szeráfnak kellene az égből lejönni s oly nyelven megmagyarázni, amelyet mi csak sejtetni volnánk képesek, de megtanulni nem, hogy mit tesz szeretni, hogy mikép szeretett minket az Isten s mikép mutatja meg ezen szeretetét a szentmisében. Mielőtt az Úr Jézus a Kálvária hegyén ezer sebből vérzett, akarta, hogy már előbb misztikusan ontsa vérét az utolsó vacsora alatt. És nem elégedett meg azzal, hogy szeretetének, jóságának és irgalmának ezen jelét csak egyszer gyakorolja, hanem végtelen szeretete kívánta, hogy ezt az idők végeig napról-napra ezer és ezer oltáron megújítsa. O, mint a szívek teremtője ismerte a szeretetnek eme törvényét: kik szeretik egymást, azok nem akarnak egymástól elválni. Azért adta át magát nekünk s közöttünk akart maradni a kenyér és bor színe alatt. Minden szent iparkodott elmélkedéseiben e titok mélyére hatolni, iparkodtak a szeretetnek ezen tüzlángjába vetni magukat, hogy attól szeretetre gyuladjon szívük.

A keresztdozat az emberi történelemnek középpontja. A keresztre tekintenek minden népek és nemzetek, melyek Krisztus előtt és után éltek. Oda tekintenek arra a Kálváriára, mely a megváltás helye, mely a lelki újjászületésnek s az összes kegyelmeknek forrása. Oda irányítja tekintetét minden keresztény hívő, arra az áldozati oltárra, amelyen Krisztus szenvedésének és halálának titka misztikus módon megújul s a megváltásnak gyümölcsei kiosztatnak. Ha mi azt föl tudnók fogni, hogy mi történt akkor az ég és föld között, midőn az Istennek emberré lett szent Fia magát az emberi nem bűneiért áldozatul adta, ha mi azt meg tudnánk érteni, hogy a kegyelem sugarainak mily bőséges áramlata hatja át a szíveket még a

föld alatt is, akkor megértenők azt is, hogy a szentmise miért a legmagasztosabb, a legszentebb dolog, amelyért, amelynek megvédéseért képes volt az egyház legnemesebb gyermekeinek vérért odaadni: az Oltáriszentségért elvérzett mártirjaiban; akkor megértenők azt is, hogy *nincs a világon az az ájtatosság, amellyel Istent jobban dicsőülthetnénk, mint a szentmise s annak ájtatos hallgatása, az azon való méltó részvét.*

Mit kíván tőlünk az Isten? Azt kívánja, hogy mi Őt, mint legfőbb Urunkat, Teremtőnket s legfőbb javunkat elismerjük és imádjuk, hogy a Tőle kapott jótéteményeket, melyekkel naponként elhalmoz, megköszönjük, hogy, miután oly gyengék vagyunk, Tőle kegyelmeket kérjünk, hogy számtalan bűneinkért az Úr Jézus szent vérért engesztelésül Neki följajánljuk. És melyik az a vallási gyakorlat, mely méltó módon képes az Isten kívánságát kielégíteni? Csakis a szentmiseáldozat, melyben az Úr Jézus mutatja be helyettünk a hódolatot, a hálát, az engesztelést és a kérést. Miként a pap a szentmisében imádkozza: *per ipsum et cum ipso et in ipso, általa, vele, benne.*

Menjünk egy lépéssel tovább. A szentmise megadja nekünk, amit kérünk, megkönnyíti kiengesztelésünket Istennel szemben, kegyelmekkel halmoz el. S a bűnös emberi szív bátor lesz. Nemcsak kegyelmeket kér, hanem kéri magát az Urat, vágyódik az Isten után, akarja őt birni, szívébe fogadni. S a szentáldozásban az Üdvözítő a legbensőbbben egyesül az emberrel.

Egy VI. századbéli képen látható egy áldozópap, amint a szentostyát fölmutatja, tűzsugaraktól körülvéve és mintegy elmerülve az Isten mindenhatóságában és szeretetében. És mit mond a látnoknő, szent Hildegard? Hogy ő is látta az Urat isteni dicsőségtől körülvéve. És az Úr Jézus, az Isten Fia várja az embereket, hogy jöjjenek a szentmisére s részesedjenek a természetfölötti kegyelmekben. Várja őket nemcsak vásár- és ünnepnap, hanem gyakrabban is, mindennap. Az első századokban a hivek naponként megjelentek a szentmisén, mert lelki erőre volt szükségük s jól tudták, hogy ezt a legnagyobb mértékben a szentmiséből meríthetik. Szent Ágoston püspök elbeszéli, hogy édesanyja szent Monika naponként részt vett a szentmisében. A VII. és VIII. században — mint az angol egyháztörténelemben olvashatjuk — a hivek nagy számban látogatták a szentmisét köznapokon is és a szentáldozáshoz is járultak. Hát ma a szívek hidegebbek lennének? Ma már nem vágyódnának úgy a szentmise hallgatása s az abból áradó kegyelmek után? Ma már annyi dolguk volna az embereknek, hogy nem tudnának egy félórát az Istennek szentelni? Alig hinnők. A szeretet talál időt, a szeretet kitűnően be tudja osztani az időt, úgy hogy jut belőle elég a munkának, de az Istennek is.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünkét és ha azt vesszük észre, hogy eddig

hanyagok voltunk a szentmise hallgatásban, úgy tegyük föl magunkban, hogy a jövőben buzgóbbak leszünk. Az Úr Jézus szeretettel hív mindnyájunkat: Jöjjetek, ne hagyjatok engem magamra szeretetem szentségében, ünnepeljétek velem együtt szeretetem lakomáját, hiszen azért maradtam veletek, hogy segítsek rajtatok s mégis mily nagy közönyösséget tapasztalok. Ó, kövessük az Úr szavait, fogadjuk el meghívását: *vegyünk részt lehetőleg mindennap a szentmiseáldozatban*, hogy abból erőt, kegyelmet, vigasztalást meríthessünk s kincseket gyűjthessünk örök életünk számára. El ne felejtjük, hogy minden egyes szentmisének összeszedett, ájtatos hallgatása egy-egy drágakő lesz mennyei koronánkban. *Reviczky Aladár.*

A valódi szeretet hatalma.

JÓZAN ÉSSZEL nem tagadható történeti tény az, hogy Don Boscót a jó Isten rendkívüli kegyelmével hálmozta el és a reája bízott teendővel túlvilági képekben ismertette meg. Így láttat vele csodálatos, előleges nyilatkozatokban, hogy ő a vad, teljesen elhanyagolt fiúk nevelésére van az Úr Istentől kiválasztva; látta, hogy a nevelésnek nemcsak szellemi, hanem anyagi tekintetben is mily igazán óriási eredményei lesznek; látta a legvilágosabban, hogy a Szalézi-társaság, különösen pedig a még gyermeki korban lévő Cagliero a vad, egész az emberevésig vad patagónok és tűzföldiek bámulatos megtérítésére van a határtalanul jó és édes Jézustól kiválasztva; de a jó Don Bosco azt is látta, hogy tanítása, nevelése és a missziókon való működése csak szelid szereteten alapuljon, mire őtet a szép szeretet anyja, a boldogságos Szűz is buzdította. A patagónok iszonyú gyűlölettel voltak a hithirdetők iránt, mi is azon pogány fölfogásoktól eredett, mely szerint azt hitték, hogy a föld kezdetben csak egy iszonyúan nagy dinnye volt, melyet az ő hitük szerinti isten két részre szakított: az egyik felét odaadta a fehéreknek és feketéknek, a másikat pedig a rézvöröseknek. Halálig gyűlölik ők tehát a fehéreket és szemükre vetik, hogy ők e nekik adott felet is akarják elvenni; e gyűlöletet továbbá az fokozta bennük, hogy az úgynevezett filantrop (emberbaráti) XVIII. században és a spanyol királyok, oda küldött minden misszionárius mellé az 1741-ben hirdetett rendelet szerint 25 fegyveres katonát rendeltek, mivelhogy a patagónok a hozzájuk jövő misszionáriusokat egymásután fölkoncolták. Ebből azonban még nagyobb bajok keletkeztek, a pogányok gyűlölete iszonyú fokra hágott, a szuronyos civilizáció sok vérbe és számos millióba került s az evangélium igazságát és szeretetét nem pótolhatta. A Jézus-társaság atyái tehát ekkor Paraguayban épen az ellenkezőt tették és az isteni szeretet religióját szeretettel, a legmesszebb menő türelemmel, önfeláldo-

zással ültették a szivekbe és hozták bámulásig fönséges virágzásba. De Portugália és Spanyolország államférfiai ezt tűrni nem akarták, lévén ők Dél-Amerika urai, hanem a fényes eredményeket a legvadabb erőszakkal pusztították el, minek szomorú következményeül a paraguai indiánok ősi erdeikbe visszatértek, a patagónok pedig az ő sivár pusztáikat ismét fölkeresték.

De hála a jó Istennek! a Pombal és Aranda-féle vad üldözés szünőfélben van, legalább Amerikát illetőleg s a keresztény szeretet hozza újra vissza a pogány népeket az Úr Jézushoz, ki maga az igazság, de a szeretet is. Igenis, ez az igazság és szeretet kiapadhatlan forrása maga az édes isteni Jézus úgy szenvedésében és halálában, valamint az imádandó Oltárszentségben is. Tőle tanulják a szenvedő, tűrő, áldozatdús szeretetet a misszionáriusok, kiknek számtalan példaitól lássunk csak egy feltűnőleg szép példát Don Bosco nővéreitől, kik a segítő szűz Mária leányainak nevét viselik.

A Patagóniába irányzott első misszió-uton történt, hogy két szalézi nővér az emberevő patagón-csoport kezeibe került; azonban a vadak őket nem bántották, sőt még nagymennyiségű, de keménysége miatt alig ehető hússal tartották. A jó nővérek tehát azt gondolták, hogy őket bizonyos ideig hizlalni és megenni akarják, miért is a halálra a jó Isten s a felebaráti szeretet gyakorlatával készültek: imádkoztak, a beteget és sebesülteket ápták s a gyermekeket nevelték. Olvadt erre lassan a vadak jég hideg szive, kik azután a nővérekkel fölértették, hogy őket nem bántják, hanem náluk kell mindig maradniok; végre azonban mégis sikerült a kegyetlen vadakat arra bírniok, hogy őket szabadon eresszék és az első keresztény községbe elkisérjék; meg kellett azonban ígérniök, hogy ők más nővérekkel és misszionáriusokkal együtt hozzájuk ismét visszajönnek. Ez ígéreten azután a vadak megnyugodtak és őket nagy számmal egész Argentina határáig elkisérték. A jó nővérek több mint egy fél évig voltak az emberevők fogságában és a kiállott szenvedések folytán nemsokára reá az édes Jézushoz szállt halhatatlan lelkük azon fölemelő örömmel, hogy ők a végszentségekben részesültek, a szalézi család édes hajlékába visszatértek s egy szörnyű vad törzsnél az evangéliumi szeretet napjának néhány sugarát ragyogtatták. E vadak megtérése most már a legszebb reményekre jogosít; az előbb oly kegyetlen emberevők az isteni Bárány szent testével és vérével táplálkoznak és maguk is föltűnőleg szelidekké lesznek és sok rendkívüli kegyelemben részesülnek.

R.

Hercegovinai levél.*

RÖSZÖNÖM Főtisztelendőségednek jókívánatait a «szép plébániához». De ne higye kérem, hogy az olyan nagyon szép. A hivek nagyobb-részt jók, de igen szegények. Plébániám nagy területre terjed ki, 5 1/2 óra egyik végétől a másikig. Azért végzem minden harmadik vasárnap a szentmisét egyik temetőben, mely a plébániától 2 1/2 órányi távolságra esik.

A templom nagyon kicsiny. Egyik elődöm, ki építette, a méreteket hozzá úgy vette, hogy összehívta hiveit, egymás mellé állította őket és az elfoglalt helynek határát kövekkel jelölte meg. Az oltár korhadt deszkákból van összeróva. Minden dísz nélkül. Van rajta egy kopott szent György-kép. Ó, mily szívesen vennék helyette egy szobrot, csak volna rá pénzem. A perselypénzből még az öröklámpa olajára sem jut elég.

Ami a templomi ruhákat illeti, röviden így jellemezhetem: *majdnem mind használhatetlen. Minden egyes darab vagy szélfoszlott már, vagy igen használt és piszkos.* Csak egy tisztességes egyházi ruhám van: egy fehér miseruha, melyet Ön volt kegyes ajándékozni nekem.

Csak *egy albám van*, melyet öt helyre kell hordanom, hol a szentmisét bemutatom. Van egy kelyhem, mely *oly rossz állapotban van*, hogy nem merek vele misézni, egyet tehát kölcsön kértem. Ép ilyen a ciborium.

A plébánia-épület borzasztóan elhagyatott. A falakon oly nagy lyukak és rések vannak, hogy szabadon járnak át rajtuk a sáskák, svábbogarak és a verebek. Ezekkel osztom meg lakásomat. Ha szél fúj a szabadban, szobámba is besüvíti.

Egész házi népem egy fiatal legényből áll, ki gondozza lovamat, főz, takarít s egyúttal sekrestyés is. A legtöbb házimunkát azonban mégis magamnak kell végezni. Napi táplálékunk a krumpli és a rizs. Húst nagyon ritkán ehetünk. Ez igen drága étel volna nekem. Kellott egy lovat vennem, hogy a lelkiszükségleteket végezhessem, enélkül a sok gyaloglásban már tönkre mentem volna. Lovam is sokszor koplal. Tehenet, sajnos, nem tarthatok. Minden második nap kapok hiveimtől egy félliter tejet. Munkám, hála Istennek, sok van. Legutóbb 11 órát kellett gyalogolnom, hogy egyik beteg hivemet elláthassam az utolsó szentségekkel.

Néha oly sok a gyónó, hogy reggel 1/27-től 1 óráig gyóntatok. Némely helyen délután 3 óráig is gyóntatok.

Kérem Főtisztelendőségedet, imádkozzék értem, hogy jó páásztor maradhassak mindhalálig.

Vir, u. p. Imotski, Hercegovina.

Don Anton Bakula.

* P. Puntigam, szarajevói jezsuita rektornak címezve. A levél tartalmát t. olvasóink irgalmas szeretetébe ajánljuk. Szerk.

Lourdesi csodák és az Oltáriszentség.

A harmadik csoda Lourdesban, amit láttam. Akkor még 26 évvel fiatalabb voltam. Jobban bírtam lábaimat, mint ma, 68 éves koromban. Azért azok a jó francia urak, akik a beteghordozók szent hadseregét szervezték, engem, magyart is körükbe fogadtak. Egy széles szíjat akasztottak a nyakamba. Aztán egy különös jelvénnel ékesítették mellemet, még pedig nem is valami közönséges jelvénnel, mint másokat, hanem a

vezetők jelvényével. E jelvény mindenütt utat nyitott nekem úgy az urak, mint a nép közt. Ily szíjakkal fölszerelve jelentem meg 1882. évi szeptember 1-én korán reggel a lourdesi vasuti állomáson. Várták a belgiumi betegszállító vonatot. Ezer belgiumi zarándoknak kellett érkezni, akik 50 beteget hoztak magukkal. Szegények! ugyan össze lehettek törődve a háromnapos út után; mert ennyi időt töltöttek az uton, míg a Franciaország tetején elterülő Belgiumból Délfranciaország legdélibb határához eljutottak. Mert Lourdes már a Spanyol határon van, a pyrenei hegyek tövében. —

Szent József halála.

A madár, ha innen fölszáll, belátja Spanyolország hegyeit, völgyeit.

A vonat egyszerre megérkezik. Mi beteghordozók a vágányok előtt sorakozunk ágyainkkal. Megáll a vonat, a kocsik ajtai sorra megnyílnak. Kiszállnak onnan az egészségesek, aztán leszállítják betegeiket.

Azon ajtóból, mely előtt én állottam, a hordozóággal egy magas, sovány, halvány alakot emelnek le. Rémtű volt a kinézése. Arcáról le lehetett olvasni a tüdőbetegséget. De ennél még több nyomort mutatott. Két ajka egy seb volt, rákseb, melyből büzhödött gennyedés szivárgott ki. Két megkeményedett rákseb volt. A beteg két fehérlő fogsorát nem fedhette el. Száját nem mozgathatta. Ha táplálni akarták, egy kanál nyelével feszítették ki előbb a két fogsort, hogy a beteg szájába öntsék a tejet.

Ki fogja ezt a beteget meggyógyítani? — gondolám. De már erősebb volt hitem, mert már több csodát láttam.

A beteget lehelyezik a hordozóágyra és egyenesen a barlang templomába visszük, mert a szegény beteg meg akart áldozni. Megáldoztatták, úgy ahogy lehetett, kanál segítségével.

Engem dolgaim a barlang tájára vittek. Dél felé járt az idő, midőn kissé eltávoztam a barlangtól. Egyszerre csak zajt, lármát, éneket hallok. A sok hang a barlang felől jön. Odasietek. És mit látok? A belgiumi leányt, Floers kisasszonyt, aki a barlangban térdelve imádkozik. Nincs rákseb ajkain. Hogyan történt a csoda? Elmondta nekem Saint Cyr grófné, aki a beteget a fürdőben ápolta. Midőn a jámbor grófnő a szűz Mária kis szobrocskájával a beteg ajkait megérintette, egyszerre két darab hús vált el annak arcáról és ajkait finom hártya vonta be.

Elmult egy év azóta. Én a lourdesi Szűzanya tiszteletét egy könyvben akartam hirdetni. — Azért mindazoknak írtam, akiknek gyógyulását láttam, sőt másoknak is, akik csodálatosan föl lettek gyógyulva és akiknek címét a lourdesi francia füzetek megadták;

és kértem az illetőket, küldenék meg arcképeiket annak bizonyosságul, hogy az ő fölgyógyulásuk tartós volt. Kaptam egy arcképet Belgiumból is. A kép egy betegszállító vonatot mutat. A vonat előtt egy erős nő áll.

Ez Floers kisasszony, aki nemcsak ráksebéből, hanem előrehaladt tüdőbajából is kigyógyult.

A keresztfához megyek.

A pappászentelés szertartásai.

Kézföltétel.*

LITÁNIA elimádkozása után a fölszentelendők egyenként a püspök elé térdelnek, aki mindeniküknek fejére helyezi mindkét kezét. A püspök után a jelenlevő papok is hasonlóképen tesznek, mindkét kezüket minden egyes fölszentelendő fejére helyezve. Ennek megtörténtével a püspök, valamint a többi pap is jobbkezüket a fölavatandók fölött kiterjesztve tartják, míg a püspök a következőket mondja:

Könyörögjünk, kedves testvéreim, a mindenható Atyaistenhez, hogy ezen szolgálói fölött, akiket az áldozópapság hivatalára kiválasztott, sokasítsa meg mennyei ajándékait és hogy azt, amire az ő kegyelméből vállalkoznak, az ő segítségével töltsék be. A mi Urunk Jézus Krisztus által. *Fel.* Amen.

Ehhez csatlakoznak a következő imádságok:

Könyörögjünk. Hajtsunk térdet. *Fel.* Álljatok föl. Hallgass meg minket, kérünk, Úr Istenünk és öntsd e szolgálóidba a Szentlélek áldását és a papság kegyelmének erősségét, hogy azokat, akiket kegyességed színe előtt fölszentelés végett följajánlunk, folytonos bőséges malaszt-ajándékkal támogassad. A mi Urunk Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki mint Isten veled él és uralkodik ugyanazon Szentlélekkel egyetemben mindörökkön örökké. *Fel.* Amen.

Az Úr legyen veletek. *Fel.* És a te lelkeddel.

Fel a szívekkel. *Fel.* Fölemeltük az Úrhoz.

Adjunk hálát a mi Urunknak Istenünknek. *Fel.* Mert ez méltó és igazságos.

Valóban méltó és igazságos, méltányos és üdvös, hogy mi mindenkor és mindenütt hálát adjunk neked, szent Urunk, mindenható Atyánk, örök Istenünk, a tisztéségek szerzője és minden méltóság osztogatója, aki által mindenek előrehaladnak, aki által mindenek megerősödnek akképp, hogy megfelelő alapon álló rend szerint az értelmes természetnek mindig nagyobb javára hódít tért a fejlődés. Minélfogva a papi fokozatok és a leviták hivatalai is, amelyeket mélyértelmű szertartások közt alapítottál, úgy fejlődtek, hogy míg a főpapokat a népek kormányzásának élére helyezted, melléjük segítő társakul alacsonyabb rendben lévő és másodrangban álló férfiakat választottál. Így a pusztában Mózesnek szellemét a

* Vajjon az itt leírandó kézföltétel által nyerik-e a fölszentelendők a papi hatalmat, vagy csak az erre következő fölkenés és a szerek átadása által-e, erre nézve eltérnek a vélemények. A pontificale romanum csak a szerek átadása után nevezi az illetőket papoknak, addig mindig fölszentelendőknek.

hetven férfiú bölcs belátása által terjesztetted el, akiknek segítségével ő könnyen kormányozta a népnek megszámlálhatatlan sokaságát. Így Áron fiaira, Eleázárra és Itamárra atyjuk teljes hatalmának bőségét ruháztad át, hogy az üdvös áldozat bemutatására és a gyakrabban előforduló szent cselekvények végzésére elegendő papnak a szolgálata álljon rendelkezésre. Ugyancsak ily gondoskodásból rendeltél, Urunk, Fiadnak Apostolai mellé hittanítókat kísérekül, akik által ők az egész világot betöltötték az evangélium boldogító tanításával. Ennélfogva kérünk, Urunk, add meg ezt a segítséget, a mi gyengeségünknek is, nekünk, akiknek annál több ily segítő-társra van szükségünk, minél gyarlóbbak vagyunk. Add meg, kérünk, mindenható Atyánk, ezen szolgálóidnak a papság méltóságát, újítsd meg bensejükben a szentségnek Lelkét, hogy elnyerjék tőled, Istenünk, az üdvözítő érdem adományát és viselkedésüknek példaadásával mondjanak ítéletet az erkölcsökről. Legyenek a mi rendünknek előrelátó munkatársai, fényeskedjék bennük az igazságosság minden alakjában, hogy egykor a rájuk bízott sáfarkodásról helyesen tudván számot adni, elnyerjék az örök boldogság jutalmát. Ugyanazon a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki mint Isten veled él és uralkodik ugyanazon Szentlélekkel egyetemben mindörökkön örökké. *Fel.* Amen.

E könyörgés elmondása után, amely az alázatos imának mintaképe, a püspök leül és minden előtte letérdelő főszentelendőnek jobb vállára is ráhelyezi a stólát és melle előtt keresztbe teszi e szavak kíséretében:

Vedd az Úr igáját, mert az ő igája édes és az ő terhe könnyű.

Közvetlenül ezután mindeniknek vállára teszi a miseruhát, de úgy, hogy a hátulsó része továbbra is felgöngyölve marad, miközben így szól:

Vedd a papi ruházatot, amely a szeretetet jelképezi, mert hatalmas az Úr, hogy öregbítse szeretetedet és tökéletesítse cselekedeteidet. *Fel.* Hála Istennek.

Majd föláll a püspök és így könyörög.

Istenünk, minden szentelésnek szerzője, akinek hatalmában van az igazi főszentelés és a tökéletes áldás, te öntsd, Urunk áldásod ajándokát e szolgálóidra, akiket az áldozópapság tiszttségére avatunk föl, hogy azon tanításoknak útmutatása mellett, a miket Pál Titusznak és Timóteusznak előadott,* megfontolt cselekedeteik és példás életmódjuk által bizonyítsák be érett korukat, hogy törvényed fölött éjjel-nappal elmélkedvén az olvasottakat higgyék; amit hisznek, azt tanítsák; amit tanítanak, azt kövessék; az igazságosságot, állhatatosságot, irgalmasságot, erősséget és a többi erényt gyakorolják; jó példát adjanak; intelmünkkel másokat megerősít-

* Szent Pálnak Timóteuszhoz intézett két s Tituszhhoz írt egy levelét lelkipásztori leveleknek nevezik, mivel ezekben adja elő ő ama tanításokat, amelyek az Istennek tetsző lelkipásztorkodás irányelveiül szolgálnak.

senek és hivataluknak tiszta és szeplőtelen ajándokát megőrizték; és néped javára a kenyeret és bort Fiadnak testévé és vérévé szeplőtelen áldással változtassák át és így törhetetlen szeretettel, tökéletes férfikort érven, Krisztus teljes korának mértéke szerint,* tiszta lelkiismerettel, igaz hittel, Szentlélekkel eltelve támadjanak föl Isten igazságos és örök ítéletének napján. Ugyanazon a mi Urunk Jézusunk, a te Fiad által, aki mint Isten veled él és uralkodik ugyanazon Szentlélekkel egyetemben, mindörökön örökké. *Fel. Amen.* *Mészáros Aladár.*

Az Oltáriszentség a jéghegyek közt.

MINDÖSSZE két hónapig tart a nyár Alaszkában, Seward-félszigetén; télen pedig 1½—2 hónapon át egyáltalában nem látni a napot. A hőmérő —50 fokon alulra száll. A jég és hó csak júniusban kezdenek olvadozni s szeptemberben már ismét beáll a zord tél, de mindez nem képes lelohasztani az eszkimók keblének forró tűzét a szentségi Jézus iránt. Megható bizonyítékát meséli ennek Bernard jezsuita atya egy most nemrég közzétett tudósításában. A Kings Islandon lakó eszkimók, kik teljes nyolc hónapig vannak télen elzárva a világtól s csak nyáron jöhetnek le Nomeba, egy kápolnát építettek maguknak s ide járnak vasárnap imádkozni. Mics persze nincs mindig, mert a legészakibb amerikai katolikus misszióállomáson: Mary's Iglooban nincs elég lelkész. Nagy tehát az öröm, midőn némely vasárnap mégis szentmisét hallgathatnak. Péter Bernard meglepetéssel hallotta, hogy az eszkimók a vasárnapi ájtatosságaikra, mikor nincs is ott a hithirdető, mindig éhgyomorral jönnek. Kérdezősködött ennek oka felől s a következő fölvilágosítást nyerte:

«Nem áldozhatunk, mert nincs lelkész, de szeretnénk mégis valamivel az Úr Jézusnak kedveskedni. Tehát addig nem eszünk semmit, míg az ájtatosságnak vége nincs. Legalább ebben az egyben hasonltsunk azokhoz, kik oly szerencsések, hogy vasárnap áldozhatnak, mint testvéreink Mary's Iglooban vagy Nomeban.»

Valóban az Oltáriszentségben lakó Üdvözítő szívének és a szegény eszkimók lelkének izzó tűzét az 50 fokos hideg sem képes megfagyasztani. Hány katolikus szégyenülhet meg és tanulhatna e tényeket hallván a tudatlan és egyszerű eszkimóktól!

Közli: *Dr. B. G.*

* Ennél az efezusiakhoz írt levélből vett (4, 13.) kitételnél ugyanarra az érett korra kell gondolnunk, amelyről fentebb volt szó.

Jézus szenvedéseinek története.

IX. Jézus alvó tanítványait fölébreszti.

AMI NAGY KÖZBENJÁRÓNK, ki az egész világ üdveért mennyei Atyja előtt esdekelt, miután imádságát befejezte, fölemelte fejét, könnyeit letörölte s tanítványait kereste föl.

De ők ismét új anyagot adtak fájdalmahoz. *Aluva találta őket.*¹

Hová forduljon hát a szegény jó Jézus? Szent Anyjához? Nincs mellette. Tanítványaihoz? Alusznak. Judás felé tekintsen? Az már jó, hogy elárulja. Föltekintsen az égre? Sűrű nehéz sötétség borul arra. Körültekint a kertben: mindenütt nagy némaság s csend. Mennyei Atyjához forduljon? Az nem teljesítheti kérését. Saját lelkében keressen vigaszt? Szomorú az a halálig s nincs ki vigasztalja, nincs senki.

Ó, Krisztusom, *még nincsen vége, sőt mindez csak kezdete a gyötrelmeknek.*² Méltán mondhatod el most magadról, jó Jézusom, amit már Dávid próféta írt rólad: *Vártam, ki szánakozzék s nem volt s aki megvigasztaljon s nem találtam.*³ Az ég, a föld, az angyalok s emberek, barátjai s ellenei, édesanyja, mennyei Atyja, mind-mind elhagyni látszék őt, ki által lettek mindenek.

Jézus azért nem haragszik s szeliden odahajolva Péterhez, felébreszti őt: *Péter alszol? Nem virraszthattok velem egy órát? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. A lelek ugyan kész, de a test erőtlén.*⁴

Ah, kitör belőlem: mily szégyen ez, s mily fájdalmas dolog! Szégyen a tanítványokra, fájdalmas az Úr Jézusra. Jézus barátai alusznak, ellenségei virrasztanak. Egész Jeruzsálem ébren van, hogy Jézust elveszítse. Virraszt Judás, hogy Jézust elárulja, Annás, hogy keresztkérdésével zavarba hozza, Kaiphas, hogy halálra adja, a Vének, hogy bevádolják, Pilátus, hogy elítélje, a hóhérok, hogy megostorozzák, a farizeusok, hogy kigúnyolják. Mindenki ébren van s vigyáz, hogy őt meggyanusítsa, bevádolja, megkinozza, halálra ítélje... Csak tanítványai, kiktől e kínos percekben vigaszt, e szorongattatásokban bátorítást, e veszedelmekben segítséget kaphatna, csak tanítványai alszanak.

Mit tesznek ugyan mást a többi halandók is?! Virrasztanak, hogy megtarthassák a muló dolgokat a alusznak, hogy elveszítsék a halhatatlan értékűeket. Többen virrasztanak az olyanok, kik lelkük vesztére törnek, mint az olyanok, kik örök üdvösségüket munkálják.

Nézzétek a tudóst, egész éjszakákat ébren tölt, hogy a tudományban,

¹ Máté 26., 40. ² Máté 24., 68. ³ Zsolt. 68., 21. ⁴ Máté 26., 40—41.

mely neki hírt szerez, kitűnjék, az ügyvédet, mennyit virraszt, hogy pereit húzza-halassza; ébren őrködik a katona, hogy az ellenségnek cselet vessen vagy a cseleket kikerülje; a kereskedő mennyit virraszt, hogy vagyonát növelje; a hajós virraszt s nézi a zajló hullámokat, hogy a szirteket kikerülje. Hiú, elveszendő dolgokért olyan sokan ébren virrasztanak, belenéznek a vak sötétbe s aggódó gonddal figyelnek, vigyáznak...

De az örökkévaló dolgokért, ah! senkisémet virraszt; álom nehezedik a szempillákra s az emberek mélyen szunnyadnak.

Ó szegény halandók! Látva magatokat körülvéve számtalan ellenségtől, mely lelketek üdvére tör s kegyetlen mohósággal akarja boldogságokat romba dönteni, *nem virraszthatok-e egy óráig?*

– Annyiszor s oly súlyosan vétkeztek; vajjon Isten kegyelmében, avagy haragjában vagytok-e? Tudjátok, hogy az ítélet retetnetes lesz, de az bizonytalan, mikor toppan elébetek a *Biró s nem virraszthatok egy óráig?*

Bűnös ember! Tudod, biztosan tudod, hogy e helyről, melyen most állsz, kitephet az Isten ereje, ágyad puha párnái közül a pokol mélyén ébredhetsz föl, e percben a kárhozat tüze vehet körül s mégis alszol s nem tudsz virrasztani?

Ó emberek, minő szörnyű nembánomság ez! Minő lelki kábultság vesz körül benneteket? Hogy más ártatlanságára leselkedjétek, más bűnre csábítsatok, töltözzetek mértéktelenül evéssel-ivással, hogy lelketeket elveszítsétek, de ami mindezeknél súlyosabb, hogy Istent, a legfőbb jót elveszítsétek, egész éjjel fennen virrasztva fáradoztok... Salvianus mindezeket látva, keserűen kiált föl: «Minő vakság, mennyi esztelenség! Az a szerencsétlen ember mennyi gondal fáradozik azon, hogy az egész örökkévalóságon át boldogtalan legyen, holott kevesebb utánjárással kieszközölhetné, hogy örökké boldog legyen».

Valóban kevesebb utánjárással, kisebb gondal! Egy kis virrasztással, éber figyelemmel!...

Itt a földön, ez emberi életben, nincs sem hely, sem idő az alváásra. Versenytéren vagyunk, futnunk kell; harctéren állunk, küzdenünk kell; a tengeren vagyunk, eveznünk kell; a pusztaságban, sietnünk kell; olyan a mi életünk, mint a szőlőskert, dolgoznunk kell benne vagy mint a szántóföld; meg kell azt szorgosan munkálnunk s magot belevetnünk.

Lelkünk veszedelmes helyzetét szemünk elé állítva, ébresztgeti az alvókat Chrysologus szent Péter, akár egy arany trombita: «Isten parancsai s romlott természetünkől feltolakodó szenvedélyek, erények és vétkek, az örök jutalom s az örök büntetés, az élet s halál közt forog lelkünk ügye, akár a csatában, háborús tűzben...»

Ezen az oly fontos helyen állva, a harcok tűzében, a kísértések s ördögi támadások özönében el mered hanyagolni a rövid virrasztást?

Tudom, édes Jézusom, aki veled akar uralkodni, annak veled is kell virrasztani. Ébren örködöm tehát, mivel jó az a rövid óra, mely előtted ismert, de előttem ismeretlen. Virrasztok veled, mert jó a rövid óra, midőn bezárulnak szemeim s átköltözök az örökkévalóságba. Ha itt veled hűségesen virrasztok, ott békességben alszom s megnyugszom.¹ Lukácsy István.

Az Oltáriszentség új temploma Milanóban.

LOMBARDIA fővárosában nemrégiben nyitották meg a hívők számára a hatalmas *Corpus Domini*-templomot, mely mint neve is mulatja, az Oltáriszentségben rejtőző Megváltónak tiszteletére készült, és pedig közadakozásból. A karmelita atyák fáradhatatlan buzgalmából előlött 10 évvel, a XX. század kezdetén tették le a 85 méter hosszú templom alapkövét, mely 2750 m² méter területet foglal el s úgy a nagyobbak sorába tartozik. A főhajó 23, a kupola 28 méter magasságával impozáns képet nyújtanak. Elég sokáig el fog tartani, míg a templom teljesen készen lesz, de már is érdemesek a megtekintésre azok a gyönyörű freskók, melyeket Cisterna Jenő, híres római festőművész, ki a lourdesi és a római szent Ágnes bazilikákban is készített hasonló munkákat, varázsolt művészi ihlettséggel a falakra.

A festő az Oltáriszentség apotheozisát örökítette meg ragyogó képén. Középpontja a trónon ülő Üdvözítő, előtte az oltáron nyugvó szentostya, melyhez az apostolok áhítatos tisztelettel közelednek s melyet az angyalok mély megilletődéssel imádnak. Csak Judás vonul el sötétben, de a tanítványok arcáról visszatükröződik a bámulat és e fenséges titokban való mély hitük. Jézus kezében könyvet tart, melyből az átváltozás szavai olvashatók; cherubok és szeráfok veszik körül a Megváltót és a Szentháromságnak zengnek dicsőhimnuszokat. Ott láthatók az ószövetségi Illés és Melchisedech, az Oltáriszentség előhírnökei. Egy alfa és omega pedig azt jelzik, hogy Krisztus a kezdet és a vég; kapocs az ég és föld között.

A színek lágy harmoniája ritka tökéletes és látszik, hogy a föladat uagyságához méltó volt a művész ihlettsége is.

Említsük meg befejezésül, hogy a templom eddig körülbelül két millió lirába került s még egy millióra lesz szükség, míg teljesen kész lesz. Ime ilyen áldozatkészségre van példa abban az Olaszországban, melyet annyira szeretnének vallásától évszázados harcokkal megfosztani. De Krisztus, a «századok királya», él és uralkodik. A XX. század ép úgy meghódol előtte, mint az előző korszakok. Ez legyen egyik vigaszunk a mai hitetlenség ádáz küzdelmeiben.

Közli: Dr. Bozóky Géza.

¹ Zsolt. 4., 9.

DE PROFUNDIS

A mélységből kiáltok Hozzád.
 Úram segíts,
 Mutasd meg fényességes orcád.

Sajkám mint labda, száll reosegve.
 Úram segíts,
 Tekints a tajtékos vizekre.

Csapkodó tenger körülöttem.
 Úram segíts,
 Ne nyeljen el hajótörötten.

Mosolyogj rám, utam vezére.
 Úram segíts
 Az élő vizek tengerére!

Sík Sándor.

Az Oltáriszentség hatalma.

GYÖNYÖRŰ nyári nap volt. A sűrű erdőn keresztül vezető hegyi uton egy ifjú halad fölfelé, a turisták ismeretes öltönyében. Néha megáll, hogy az elébe táruló szabad természet szépségeiben annál jobban gyönyörködhessek, majd ismét megindul gyors léptekkel vidáman füttyrészve.

Hát nem is csoda, ha Vilmosnak — így hívták az ifjút — oly jó kedve van. Jelesre vizsgázott, miért jutalmul atyja több hétre utazni küldte őt, ellátván minden szükségessel, hogy kedvére szórakozhassék a fárasztó tanulás után.

Hosszas vándorlás után végre egy hatalmas fenyőfa árnyában megpihent s csakhamar mélyen el is aludt.

De amidőn ismét fölébredt, fel akart kelni, hogy útját folytassa, legnagyobb rémülettel látta, hogy egy torzonborz alak hajol föléje, erős karjaival lefogva őt.

— Meg ne moccanjon, mert rögtön a halál fia — mordult rá a rabló durván. — Ha pénzt minden ellenállás nélkül ideadja, úgy elmehet, de ha nem, tudja meg, hogy itt az utolsó órája.

Vilmos egy percig gondolkozott, majd kérő hangon így szólt:

— Adjon nekem öt pernyi gondolkozási időt.

— Nem bánom. Úgy látszik, maga elég okos és belátja, hogy kezeim közül úgy sem menekülhet, öt percet engedek.

Vilmos ott feküdt behunyt szemmel, gondolkozni látszék, de egy pillanat alatt kirántá magát támadója kezéből, s fölegyenesedett. Ez nem volt ilyesmire elkészülve s dühösen veté magát az ifjúra és heves küzdelem fejlődött ki közöttük, majd hirtelen minden erejét összeszedve, egy hatalmas ütést mért öklével az ifjú fejére, mire ez egy gyenge kiáltással élettelenül zuhant a földre.

— Úgy. Ennek megadtam — mormogá a rabló, durván fölnevetve.

Azt hitte a kölyök, hogy engem győz le, de erős fickó mégis; azt mondom: alig bírtam vele.

Azután lehajolt áldozatához, s elrabolta mindenét, azután fogta botját és elindult, de hirtelen mást gondolva, visszafordult s a leütött ifjút vállain megragadva egy sűrű bokorba hurcolta, hogy ott elrejtse.

Még nem ért odáig, midőn csengetyűszót hall s nyomban rá egy segélykiáltást; meghökkenve fordul vissza s ime, előtte haladt egy ősz pap karingben, kísérve egy kis fiútól, ki égő lámpát vitt kezében.

— Eredj utadra pap! — ordítá a rabló. — Mert rögtön véged lesz, én nem hagyok magamnak beszélni.

— Nem megyek én egy tapodtat sem, míg meg nem tudom, mi történt itt — szólta a pap nyugodt, szilárd hangon.

— Nem mégysz? No, akkor idefektetek téged is, ahol ez van — s a lábainál fekvő Vilmosra mutatott.

— Azt nem teszed, mert nekem hatalmas védőm van,

— Védőd? Talán ez a gyerek itt. Különben mit beszéljek veled; mond, elmégy innét és hallgatsz vagy meghalsz?

— Nem.

— Tehát halj meg! S fölemelt kézzel rohant a pap felé.

Ez mozdulatlanul állt helyén s mintegy isteni sugallatra elővonna a burzát az Úr Testével, magasra tartá azt.

— Vissza! — kiáltá. — Ne közelíts ide!

— A rabló meredten, égő szemmel bámult áldozatára.

— Tedd el azt! Tedd el — nyögte végre.

— Nézd. Itt a te Urad, Istened! Talán az ő szemei előtt akarsz gyilkossá lenni? — kérde a pap s egy lépést tett előre.

— Tedd el azt... azt... Tedd el — könyörgött a rabló.

— Nem teszem! Térj meg.

— Nem lehet; már későn van.

— A bánat és megtérés sohasem késő. Szólj, megölted ezt az embert?

— Csak meg van sebesülve.

— Kiraboltad őt?

— Igen.

— Add vissza mindenét!

— Nem vagyok bolond; háf én miből élek akkor?

— Szerzek én neked munkát, addig pedig nálam maradhatsz.

— Nem fél ön tőlem? Én megölhetném.

— Nem félek én attól sem.

Egy pillanatra csend lett. A rabló sötéten nézett maga elé, majd hirtelen lekapta válláról a táskát, földre dobta, melléje az elrabolt órát, pénztárcát s ezzel távozni készült.

- Várj! Hova mégysz?
- Nem tudom, csak innét el.
- Jöjj velem.
- Gonosz vagyok én, nem mehetek.
- Majd megjavulsz. Hallgass ide. Én most beteghez megyek, az alatt te hozz vizet és éleszd föl ezt az urat.
- Hiszi ön, hogy én ezt megteszem?
- Igen.
- Nem gondolja, hogy megölmöm ezt az embert?
- Nem. Te ezt most már nem fogod tenni, avagy csalódtam tán benned?
- Nem csalódtott, uram; csak menjen nyugodtan betegéhez, addigra meglesz minden.

A pap barátságosan intett, azután elment, hogy megmentsen egy haldoklót a örökélet számára.

A hivek csodálkozva néztek lekipásztorukra, midőn az a haldoklótól visszatért, kísérve egy zord kinézésű embertől, ki egy sebesültelet cipelt karjaiban.

A plébános nővérével együtt önfeláldozással ápolta a beteget, ki a gondos ápolás következtében csakhamar visszanyerte előbbeni egészségét.

A rabló pedig, bár nehéz küzdelmek után, de végre mégis csak ugyan megtért s ott maradt a faluban, becsületes munkával keresve kenyérét, hőn szeretve azt, kit ott az erdő sűrűjében tanult megismerni — az Öltáriszentségben jelenlevő Úr Jézust...

Németből: *Adoratrix.*

HASZNOS TUDNIVALÓK.

Horganytárgyak fényesítése. Közönséges szódavízzel mossuk, időnkint ecet, só és agyagpéppel súroljuk s ekkor habzó, forró vízzel öblítjük, majd szárazra törüljük.

Szines himzések mosása. 30 grm. bóráksz 1 liter folyóvízben föloldatik. Dörzsölés nélkül csak nyomkodás által mossuk ebben a himzett ruhadarabot. Azután hideg vízben szintén dörzsölés nélkül kiöblítjük, melyben egy maroknyi konyhasót áztatunk szét. Végre, hogy a színek fölfrissüljenek, erős ecetben megfogatjuk.

A penészes felérnemű tisztítása. Veszünk egy evőkanál konyhasót és egy kávéskanál szalmiákot; két liter vízben fölforraltjuk; a foltokat megnedvesítjük; 2—3 óráig a szabad levegőn így állni hagyjuk; végre tiszta vízben kimossuk.

GYERMEKVLÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szentséglátogatás Árpádházi Boldog Margit példájára.

Én: Édes Üdvözítőm, földi életedben a gyermekek legjobb barátja voltál. Teljes lelkemből hiszem, hogy itt előttem a szentségházban ugyanúgy szeretett minket. Eljöttem, hogy szívemből megköszönjem nagy szeretetedet.

Az Úr Jézus: Nagy örömmel hallok szavadat, de, hogy hálád minél őszintébb legyen, gondold meg előbb, mily háladatos volt irántam, a legfölségesebb Oltáriszentség iránt IV. Béla királyotok leánya, Árpádházi boldog Margit. Margit már hatéves korában annyira szeretett engem, hogy örült, ha a templomban, az én házamban, szolgálhatott, azt söpörhette. Oltárt is csinált magának; az előtt imádkozott; az volt minden öröme és játéka. Igen, mert akkor folyton arra gondolt, hogy a templom oltárán, a szentségházban jelen vagyok. Úgy szeretett mellettem, a legméltóságosabb Oltáriszentség közelében lenni, hogy kilencéves korában bement egyszer a templomba és ott egy szögletben nagyon soká, órákon át imádkozott. Tanítónője végre rátalált, elhívta, de Margit nagyon kérte: «Engedjen még egy kissé itt maradni!» Mikor pedig később a szentáldozásban szívébe tértem be, mily szerencsésnek tartotta magát! Ettől fogva csupa hálából legalább látni akart engem minél tovább, amint a háladatos gyermek is szeret szülei mellett lenni. Mit tett tehát? A szentáldozás alatt az áldozók állá alá mindkét oldalról fehér kendőt tartottak, hogy a szent ostya véletlenül le ne essék a földre. Már most az én hű szolgálóm, Margit, ilyenkor mindig maga tartotta az egyik oldalon a kendőt, míg csak mind meg nem áldoztak. Mikor kérdezték, miért teszi azt, így felelt: «Mert így tovább láthatom a szent ostyát, Krisztus testét».

Én: Ó bár ennyire szeretnék, édes Jézusom a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Ó bár én is oly szívesen volnék mindig melletted a

templomban; mint a mi szent királyleányunk! Mennyire kell szégyenkezniem, hogy ő már hatéves korában háladosabb volt Irántad, mint én, aki már idősebb vagyok s azért okosabb is lehetnék, mint ő!

Hálász leszek; megköszönöm, ami jót Tőled nyerünk.

Valamikor a földön magadhoz hívtad a kisdedeket. Fáradt voltál, mégis magadhoz engedted őket. És most is itt a szentségházban azt akarod, hogy Hozzád jöjjünk: meg fogsz minket áldani. Azért úgy kívánlak dicsérni, mint dicsértek a gyermekek, kiket karodra vettél.

Úr Jézus, te szeretsz minket a szent ostyában! Szeretsz annyira, hogy már jobban senki sem tud szeretni. Az égben angyalok szolgálnak Neked; dicsőítő énekeket zengenek szent nevednek: és mégis leszállsz oltárunkra, a kenyér alakjában, pedig itt csak bűnös emberek vannak körülöttem. Azért úgy kívánlak dicsérni, amint dicsérnek az angyalok az égben és itt a szentségház körül is.

Téged az égben a szentek imádnak; sohasem mennék el Tőled, folyton melletted vannak: és Te mégis a szentektől a földre jössz le, pedig itt mi nem is maradunk Veled egész nap a templomban, hanem egyedül hagyunk. Miért maradsz mégis nálunk? Mert nagyon szeretsz minket. Azért annyiszor kívánlak dicsérni, ahányszor dicsérnek a szentek az égben, köztük boldog Margit is. Ok sohasem szeretetükben örökké virrasztanak, hogy áldjanak Téged!

Iskolai írásbeli dolgozat az Oltáriszentségről.

Levél.

GYKORON a szülők vitték gyermekeiket az Üdvözítőhöz, hadd vezessék most a gyermekek szülőiket az eucharisztikus Jézushoz. Ha az Örökimádás lapjain pár sor rendelkezésemre állana, csak azon örömet tudatnám falusi kollégáimmal, hogy egy kis jó akarat, egy kis fölvilágosító buzdítás meghozza falun is az eucharisztikus Jézusnak azt az örömet, hogy a gyermekek megszeretik, vágyódnak hozzá s önként jelentkeznek a szent gyónásra s kérik a többszöri szentáldozást. Jó szolgálatot tesznek e cél elérésére a «Gyermekvilág» sorai. Az volt a legjobb buzdítás, ha hallották a füzetből: mit tesznek más gyermekek. Felejthetetlen előttem az osztály képe a múlt év tavaszáról, mikor fölolvastam a vasvári iskolások példáját. Ragyogott a szemük, kipirult az arcuk, mély sóhaj szállt el lelkükből s másnap vagy tizen jöttek önként gyónni, hogy többször is áldozhassanak. És ha még a mindennapi szentáldozásról nem is írhatok, de a gyakori szentáldozás szépen terjed. Gyermekeim nagy része végez havonként 4—5 szentáldozást, sőt egy harmadrésze havonként 10—15-ször is járul az Úr asztalához. Az eredmény természetesen elmaradhatlan, meglátszik szorgal-

mukon, meglátszik viselkedésükön templomban, iskolában, az utcán és a családi körben.

Ha valamire szabad volna kérnem nagyon fízstelendő Szerkesztő urat, kérnék egy kis helyet a «Gyermekvilág» rovatában az alábbi soroknak, melyek igazán a gyermekvilágból, az egyszerű falusi gyermekvilágból valók. A lehetőség szerint iparkodom tanítványaim figyelmét, kedvét, szeretetét az Úr Jézus iránt fölkelteni, állandósítani és — amennyire lehet — öntudatosá tenni. E célból fölhasználtam a mostani hosszú szünetet is. Dolgozattételt adtam nekik. Aki akar, írhat. Az egyik tétel ez volt: Mit mondanál a jászolban fekvő Jézuskának? Majdnem mindenkinek volt mondani valója. Az egyik hatodik osztályos lányka, ki egyike a leggyakoribb áldozóknak, minden útmutatás nélkül ezt írta:

«A jászolban fekvő Jézuskának ezt mondanám: Ó te drága kis Jézuskám, eljöttél mégis a földre, mi bűnös emberek közé, kik négyezer évig vártunk. Eljöttél úgy-e minket megváltani? Ó édes Kisdedem, aztán nem leltél más helyet, hanem istálló szegény jászolában hajtod le gyöngye fejecskédet. Jöjj Jézuskám, neked adom szívemet, jöjj, befogadlak én szívesen. Ne sírjál kisdedem, aludjál virágom, gyilkos hóhérok nem tudnak még rólad, most jó emberek és szegény pásztorok állnak körülötted. Nem Judás az, aki most megcsókol. Szűz anyád az, aki most keblére szorít. Ó Jézuskám, itt állok én is a pásztorokkal jászolod előtt, hanem én nem tudtam semmit sem hozni, de neked adom szívemet, fogadd kedvesen az én ajándékomat is!»

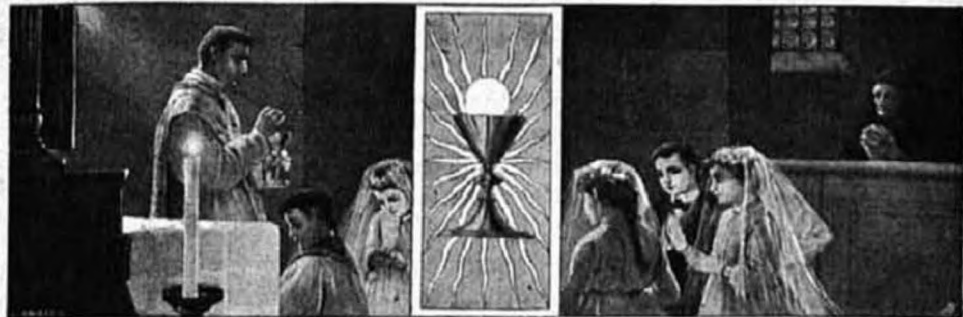
Németh István.

A SEKRESTYÉS NAPLÓJA.

Legalkalmasabb ostyatarló a fából esztergályozott szelence, mert tapasztalás szerint legszárazabban tartja az ostyákat. Igaz, hogy csinosabbak az üveg- vagy ércszelencék, de minden időváltozás iránt érzékenyebbek és a nedvességet az ostyákkal teljes mértékben közlik. Célszerű megfelelő nehezéket beléjük helyezni, hogy az ostyák meg ne görbülhessenek.

Ruhamoly kiirtása a veszedelmes kénlapégetésen kívül úgy történik, hogy egy üvegpohárba kétujjni ecetsavat öntünk, bele két-három rozsdászeget teszünk s hogy föl ne dönthessük, óvatosan behelyezzük a ruhaszékénybe. A keletkező sav még a molypetét is megöli.

Régi, rozsdás lámpákat, gyertyatartókat, melyek vasból vannak, antik-szerűen megújítjuk, ha azokat megmosva, megszártva, először miniumfestékkel bevonjuk. Ezen bevonat megszáradása után venyigefekete olajfestékbe kevés ockersárgát keverve, ezen színnel ismét befestjük, hogy a miniumot jól fődje. Mikor ez is megszáradt, damarlakkot kenünk reá vékonyan, terpentinnel jól fölhogítva. Ez hamar szárad. Teljes száradása előtt bronzporba mártogatott rongypamutal megdörzsöljük.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

Az ifjuság gyakori áldozásáról.

QINDAZT, amit Förster az ifjuság neveléséről szépet és tanulságosat mond, nekünk nevelőknek át kell vinnünk az életbe. De ezzel nem szabad megelégednünk. Nekünk vannak még más eszközeink is: a természetfölötti nevelőeszközök, amelyek ideálisan nemessé képzik az emberi szívet. Ha tehát nem akarjuk ifjainkat egyoldalúan és felületesen nevelni, akkor úgy a természetes, mint a természetfölötti eszközöket kell használnunk.

A természetfölötti eszközök között kétségkívül a szentáldozás áll első helyen. Mi a szentáldozás? Az Úr Jézus Krisztus imálandó szent testének vétele. S kinek volna nagyobb szüksége ezen lelki táplálékra, mint az ifjuságnak? Mert hiszen ép a fejlődés korában van legnagyobb szükség úgy a testi, mint a lelki táplálékra.

Az ifjú, akár gimnazista, akár realista, akár polgárista, akár főiskolai, ösztönszerűleg akarja kielégíteni tudásvágyát. Az ifjú mindent szeretne tudni. Ezen vágyát, ezen szenvedélyét elégítsük ki s első sorban tárjuk föl előtte szent hitünk titkait, az Oltáriszentséget s hívjuk föl figyelmét a magasabb dolgokra. És az ifjú, ki az Úr asztalától távozik, könnyebben fog az égre tekinteni és erősíteni fogja magát a lelkiekben.

Az ifjúnak képzelőtehetsége túlélénken működik. Ideális, rózsás, aranyos világot varázsol maga elé. De ezt a világot sokszor rossz utakon, rossz eszközökkel keresi. Vessük el képzelőtehetségében az örök élet csiráját: a szentáldozást és meglátjuk, hogy a földi ideálok mellett egy földöntúli, mennyei ideális életet fog maga elé varázsolni.

Az ifjú szívében kezdenek a szenvedélyek viharai föllépni s ki volna képes azokat könnyebben lecsillapítani, mint az Úr Jézus a szentáldozásban?

Vae soli! Jaj az egyedüllevőnek! Épen ily joggal lehetne mondani: vae multis! jaj a sokaknak! Amint baj az, ha az ifjú önmagára marad,

ép oly baj, ha rossz társaságba kerül, vagy valamely intézetbe, hol nem elég lelkiismeretes a fölügyezés. A rossz jobban ragad, mint a jó. A szentáldozás, az Istennek ezen baráti viszonya hozzánk való közelsége a bűnös barátságokat szétválasztja s megvéd minden rossztól. S az áldozás, melyben a legjobb barát: az Úr Jézus száll az ifjú szívébe, megnemesíti az ifjú lelkét.

Miként a gyökérből a fa, úgy nő ki ezen okokból minden nevelőnek (szülőnek, tanítónak, előljárónak) az a szent kötelessége, hogy növendékeit gyakran vezesse az Úr asztalához. A nevelésnek ez a módja a legszébb gyümölcsöket fogja teremni.

Lássuk azon általános eszközöket, melyek segítségével ifjainkat a gyakori áldozás eszméjének megnyerhetjük. Az első eszköz: győzzük meg növendékeinket a gyakori gyónás hasznáról, szükségességéről s egy csapásra gyakori áldozókká válnak. Minden kifogás eltöri ama legfőbb ok mellett, hogy gyónni kell. Gyónás nélkül könnyű lenne e gyakori áldozást terjeszteni. De ifjaink nem akarnak lemondani bűnös szenvedélyükről, nem akarnak megjavulni, krisztusi életet élni s így gyakran gyónni. Ez a gyakori áldozás egyik legfőbb akadály. De szép szavakkal s főleg Isten kegyelmével az erényes élet s így a gyakori gyónás és áldozás számára megnyerhetjük fogékony szívüket.

A második eszköz: a mindennapi szentmise hallgatása. A szentáldozás a szentmisének egy része. Ha tehát növendékeinket a mindennapi áldozásra akarjuk vezetni: vezessük őket naponként a szentmisére.

A harmadik eszköz: ama tannak az ifjúság szeméi elé állítása, hogy a szentáldozásnak mi a haszna, eredménye s mutassuk be ezt példákban is.

A negyedik eszköz: a jó példája. Ha mi magunk fogunk először e szent szokásban jó példával elülni, úgy az ifjak követni fognak minket.

Az ötödik eszköz: iparkodjunk rávenni a jobb tanulókat, az előkelőbb származásukat és azokat, akik az ifjainak akár testi, akár szellemi, akár lelki tehetségeik és erényeik miatt imponálnak, hogy ők kezdjék meg a gyakori áldozást, a többiek majd utánuk mennek.

Az ifjak vagy internátusokban, konviktusokban vagy a szülői háznál vagy egyeseknél vannak. Az internisták számára meg van könnyítve a gyakori szentáldozás, hiszen ma már az előljárók át vannak hatva ettől a gondolattól s szívesen gyóntatják s vezetik az Úr asztalához az ifjúságot.

Az externistáknál, kik vagy a szüleiknél, vagy a szállásadóknál laknak, ez már nehezebben megy. De éppen azért, mivel ezek lelkileg elhagyatottabbak, meg kell találni a módot őket is megnyerni. Itt sokat tehetnek a szülők, szállásadók s az ifjúság barátai. Nagyon megkönnyíti a dolgot, ha akad egy gyóntató atya, ki valóban az ifjak jó barátja s alkalmas időben meghallgatja az ifjak gyónását, például szombaton estefelé.

Hányszor menjenek az ifjak a szentáldozáshoz? Annyiszor, ahányszor csak mehetnek. A legideálisabb állapot az volna, ha mindennap. De már az is szép eredmény volna, ha legalább minden vasár- és ünnepnap áldoznának.

Azért kedves olvasóm tedd meg te is a magadét. Jó példáddal, szép szavakkal, imáiddal s mindenkép azon légy, hogy minél több ifjút nyerj meg a gyakori szentáldozás eszméjének. R.

Az Oltáriszentség az őskeresztény századokban.

AKERESZTÉNYSÉG első századaiban, midőn szent vallásunk hiveit tüzzel-vassal üldözték, az Egyháznak katakombákba és más rejtett helyekre kellett rejtőzködni. Hogy pedig a keresztények közé vegyült pogányok gúnyt ne űzhessenek szent vallásunkból, egyházi törvény volt, mely a hit titkaiba avatott keresztényeknek e titkok megőrzését megparancsolta és a szorosán vett szentáldozathoz csak azok lettek bocsátva, akik a keresztiséget már fölvték. Az ily titkos helyeken, a szent vértanúk holtteste fölött mutatta be a pap a vértelen áldozatot. A hívők kelet felé fordulva imádkoztak. A pap itt olvasott föl egy részt apostoli levelekből és az evangéliumból. A hívők, mielőtt a szentáldozáshoz járultak — külön a férfiak, külön a nők — a testvéri béke jelét, a csókot adták egymásnak. Midőn a hívek a hitről, áldozatról beszéltek egymással, szavaik titokszerűek voltak, nehogy a hozzájuk verődött idegenek megtudjanak valamit a hit titkaiból. Így például a szentáldozást *kenyértörésnek* nevezték. Ezen első századokban az áldozás nem oly módon ment végbe, mint napjainkban. Akkor két szín alatt áldoztak. A hívők apró kosarakat és üvegedényeket hoztak magukkal. A pap a megszentelt kenyeret a kosarakba tette, a szentséges vérből pedig az üvegedényekbe adott egy részt. A hívők azután magukkal vitték a Szentséget és házukban elrejtették. A szentáldozást otthon végezték, mert az üldözés ezen éveiben a hívők csak ritkán jöhettek össze. A szent kenyér morzsáit a csecsemőknek szájába adták. Midőn aztán a keresztény-üldözés nagyjából megszűnt és a keresztények templomokat építettek, ekkor is nagy óvatossággal őrizték meg a papok a Szentséget. Ezüstből galambalakú szentségtartót öntettek; a galamb szárnyai képezték a szentségtartó födelét. A szentségtartót aztán drága szövettel fődtek be. Mikor a szentáldozatnak vége lett, a pap a drága ereklyét a templom egy sötét zugában rejtette el, hogy azon esetre, ha a pogányok a templomot meg-rohannák, a drága, mennyei kincset meg ne találhassák.

Röptében a nagyvilág körül.

Egy szent óra emlékei. Már a mi szívünk olyan, hogy hamar kihül; már a mi lelkünk olyan, hogy hamar közömbös lesz. A havi szentségimádások nem lelkesítenek, nem vonzanak, bármilyen szép legyen az oltár, bárhogy ragyog a fénytől, bármily szép az ének, bármily lelkes a szentbeszéd; valami új fordulat kell, valami újabb varázs. Ime megvan: a szent óra ájtatosságban. Pesten megkezdték, tolong a hívő az Örökimádás templomába este 8—9-ig. Erről Kánter Károly, az Oltáriszentség lánglelkű apostola így ír hozzám: «Az ájtatosságot mindig erősen látogatják. Nem is kell mondanom, hogy igen-igen megható és ami fő: nagyon praktikus, amennyiben megtanítja a híveket az elmélkedésre. Meg vagyok győződve, hogy Erdélyben is csakhamar közkedvelt ájtatosság lesz». Eddig a levél. A központban december hó 21-én este 6—7-ig megpróbáltuk. Fényesen sikerült, tömve volt a templom. Megragadta a lelkeket a gyönyörű oltár, villanyfény, a papnövendékek és a zárda növendékeinek fölváltva tartott éneke, a szentbeszéd, a közben tartott csend az Oltáriszentség előtt, az «Örökimádás» című könyv megkapó imái. «Be szép volt», «mily hamar eltelt az óra», «mikor lesz megint», ezt lehetett hallani az utcán, a korzón.

Tehát meg kell próbálni. Utána beülni a gyóntatószékbe: hátha jön valaki: kis hal, nagy hal, mindegy, jönni fog. A talajt elkészíti a «Szent óra».

A központban minden szent időben lesz «Szent óra»-ájtatosság. Ritkán. Hogy ne váljék ez is közönséggé.

A gyakori szentáldozás világából. *Vörösvárott* (Nyitramegye) 1911. január hó 19., 20. és 21-én triduumot tartott a gyakori szentáldozás előmozdítása céljából. A triduum szónokai voltak: *Bubnics* Mihály vágmedencei plébános, *Csulák* Lajos lipótvári fegyintézeti lelkész és *Bucsek* Mátyás pöstyéni káplán. A triduum alatt a hívek naponként járultak a szentasztalhoz. A hitélet ezen kiváló gyakorlatának rendezése első sorban

Révai József ujjvároskai segédlelkész érdeme, aki egy hónapon át minden nap fáradozott a vörösvári híveknek a triduumra való előkészítésén. Mély hála illeti meg a hívek részéről *Praznovszky* Antal ujjvároskai plébánost, aki a lélekemelő áhitatgyakorlatot lehetővé tette és személyesen is fáradozott annak sikere körül.

Sion ormain. Örökimádás az esztergomi egyházmegyében. Az Oltáriszentség iránti tisztelet fokozása és a hitélet emelése a cél, amelyet szolgálni akar az örökimádás intézménye. Egyházmegyénk főpásztorai egymásután rendelik el, úgy hogy az egyházi év minden napján az egyházmegye más és más községében tartatik szentségimádás. Ez a láncszerű örökimádás a XVI. században kezdődött Olaszország több városában, ahol 40 órán keresztül imádták az Oltáriszentségben jelenlevő Üdvözítőt. VIII. Kelemen utóbb az egész egyházra nézve behozta ezt. Az esztergomi egyházmegyében ez érvényben is volt, de lassanként csakis 12 órás szentségimádás tartatott. Ezt 1825-ben Rudnay Sándor akkori hercegprimás el is fogadta. Ámde azóta sok új plébánia alakult, mások megszűntek, úgy hogy az esztergomi érseki megye főhatósága most teljesen újra szervezte az egyházmegyei örökimádást s minden plébániára nézve pontosan megállapította a napot, amikor ott az Oltáriszentség imádtassék.

Jubileumi hangok Sopronból. 1911. január 18-án volt 50 éve annak, hogy a soproni szent Vince-Egyesület megalakult. Ezt a szép jubileumot azon követésre méltó módon ünnepelték meg, hogy a működő tagok és a segélyezett szegények valamennyien a külön e célra mondott szentmisén a szentáldozáshoz járultak.

Szentmise a hajón. A Wien melletti freudenau-i téli hajókikötőben veszteglő személyszállító, vontatóhajók személyzete meghaladja az 1300-at, férfiak, asszonyok, gyermekek, vegyest. E hajósnép általános óhaja volt a vasárnapi szentmise. A Dunagőzhajózási Társaság előzékenységéből az egyik vontatóhajót templommá alakították át s január 22-én (vízkereszt utáni III. vasárnapon) megvolt az első szentmise, melyet dr. Muth, kaisermühlei plébános szolgált. Dr. Muth szentbeszédet is tartott, kiindulva a szentírás szavaiból: *«Isten Lelke lebegett a vizek fölött!»* Február első felében 50 hajósgyermek járul majd a szentbértáláshoz ezen a hajótemplomban.

A világbéke harcosai. Suttner Berta könyvet ír, Apponyi Amerikába megy, Montecuccoli fegyverkezik: így készül a világbéke kifelé. A jelszó: mindenáron. Ők a világbéke harcosai. Vannak, akik befelé terjesztik a világbékét, be a szív mélységeibe, ilyen Lüttwitz báró, ki szintén munkát írt s e munka címe: *Hol a boldogság?*

A szív békéje adja meg az embernek az igazi boldogságot. A szív békéjét pedig az Üdvözítő, ha tanai szerint élünk. Ez az igazi boldogság!

Hálás szívvel venni az Úristen kezéből bánatot, örömet egyaránt; de nagyobb készséggel kell a szenvedések után nyúlnunk. Mert ezek vezetnek vissza az elhagyott apai házba, adják vissza az elpocsékoltt életkedvet: békésen elviselve csökkentik büntetésünket s így legalább valamikép mégis meghálálhatjuk Urunk értünk eltúrt szenvedéseit. Ez, úgymond, az igazi boldogság. *Lüttwitz* báró elmerül a szenvedés problémájában. Ez az igazi tiszta boldogságot csak a jó pásztor aklához tartozók képesek igazán átérezni. Mert csak ezek egyesülhetnek igazán Krisztussal. Ezek, csak ezek menthetik meg újra életkedvüket, szerezhetik vissza szívük nyugalalmát, lelkük csöndes — Istenben megnyugodott békéjét. A bűnbocsánat szentsége s az eucharisztikus Üdvözítő — csak e két dénáron vásárolhatja kiki vissza elvesztett békéjét, lelke nyugalalmát. De csak a közös egyházban.

«Azért az, csak az érezheti az Istennel egyesült szív teljes boldogságát, ki templomában leborulva imádkozhatja az Oltáriszentségben lényegesen jelenlevő Krisztust; csak az, ki szent János és Magdolna példájára részt vehet az oltáron bemutatott keresztáldozatban; és csak az, ki a szentáldozásban saját Teremtőjét és megváltó Urát veheti magához... egyszóval, csak a katolikus egyház hive lehet Istenével igazán boldog.»

Első szentáldozás a pápa kezéből. X. Pius pápa azzal legujabban jelét gróf *Szécsen* nagykövet iránti kitüntető jóindulatának, hogy fiát, a kis Miklós grófit február 2-án személyesen részesítette az első szentáldozásban.

A pápa reggel mondott csendes szentmisét privát kápolnájában. A szentmise alatt, melynél a pápa magántitkára asszisztált Ő Szentségének, az első áldozó grófon kívül a grófi család is az Úr asztalához járult. Ő Szentsége miséje után Pescini szolgálattelvő pápai titkos káplán mondott szentmisét, melyet a pápa is végighallgatott.

Mise után az első áldozó hozzátartozóival egyetemben Ő Szentsége elé járult, ki a kis grófnak egy, diszes tokban zárt nagy aranyláncon kívül, melynek az egyik oldala domborművű szentáldozási jelenetet ábrázol, míg a másikon a pápának jól sikerült arcmása látható, emléklapot adott. Az emléklap finom pergamentből készült és művészi kivitelű pápai cimer díszíti. Az emléklapra Ő Szentsége sajátkezűleg írt hét emlékeztető áldó sort.

EGYESÜLETI ÉLET.

A székelyudvarhelyi Oltáregyesület 1911 január hó 8-án tartott választmányi ülésén Gonda Jenőné üdvözölte a megjelent tagokat, program-

szerű beszédében ezeket mondja: Kitűzött célunk azon eszményi élet, melyben eszményképünk az Úr Jézus élt és él. A krisztusi élet meg-

ismerése és gyakorlása, annak minden szépségének és harmoniájának elsajátítása.

Ne csak szokásból végezzük imádási órákat, isteni vágytól áthatva, imádságban társalogjunk az Istennel. Szentáldozásunk gyakori és szívből jövő legyen, szívünk minden idegszálát hassa át az a tudat, hogy az Úr Jézus maga, az, kit magunkhoz veszünk. Így aztán a katolikus öntudatnak fokozatos fejlődését láthatjuk, mely a krisztusi eszmék fenségével táplálkozik s a szíveket s elméket hitbuzgóságban és felebaráti szeretetben elválaszthatatlanul összeköti.

Az oltáregyleteknek ma már hála Istennek a magyar katolikus intelligencia, a polgárság és a jó magyar nép rangkülönbség nélkül tagja s tudjuk azt, hogy az oltáregyesületeknek nemcsak a hitélet fejlesztésében, de a társadalomban is nagy föladatuk van.

Az oltáregyesületi tagok első sorban vannak hivatva egy nagy, erős társadalmat alkotni, melyben vallásos érzelmektől áthatva, minden ténykedésből, anélkül, hogy fanatikussá váljanak, ki kell emelkedjék a krisztusi szellem.

Az oltáregyesületek a katolikus öntudatnak valóságos újjászületését képezik s egyszersmind a legszebb, legideálisabb Krisztus iránti szeretetnek kifejezését.

Ha azt kérdik önöktől, amit néha gúnyosan is megtesznek: «Mi az az oltáregyesület?» Mondják meg kérem büszkén, hogy a szeretet egye-

sülete, mely nyugtalanít bennünket Istent és felebarátainkat szeretni s lelkünket egy magasabb eszményi életre kiképezni.

Ha azt kérdi a világ: «miért áldoztok olyan gyakran?» Mondják meg bátran, azért, hogy megtanuljunk az Istent szeretni, hogy megtisztuljunk a tökéletlenségtől, hogy megvigasztalódjunk bánatunkban, hogy megmeneküljünk nyomoruságunktól, hogy támaszt nyerjünk erőtlenségünkben.

Ha kényelemben és fényűzésben elkényeztetett, kevés hittudással bíró egyének mosolyognak a gyakori áldozókon, mondják meg nekik: kétféle embernek kell gyakran áldozni: a tökéleteseknek, mert jól el vannak készülve, a tökéletleneknek, hogy igazán haladjanak a tökéletesség felé, az erőseknek, hogy soha semmiféle gyengeség le ne győzhesse, a betegeknek, hogy meggyógyuljanak, az egészségeseknek, hogy betegek ne legyenek.

Ez a hit, ez a meggyőződés adjon erőt az új évben a munkára, a küzdelemre s kössön össze olyan szeretetben az Úr Jézus és embertársaink iránt, hogy győzelmünk biztos legyen.

Az Oltáriszentség gyakori vétele által sugározza be az Úr Jézus szívünkbe az örök szeretetnek melegét s juttasson olyan tökéletességre, hogy kialakulhasson bennünk Krisztus igazi hasonmása.

Igy fejezé be szavait az elnöknő, ki indítványozza az imádási órák pontos beosztását, mely szerint ál-

landóan imádtassék az Oltáriszentség ó. v. 8. hívő által, hogy ne legyen az édes Jézus soha elhagyva. Kéri továbbá pontos megjelölését annak, hogy kik a rendes és kik a pártoló tagok, hogy előbbiekből lehessen az imádók névsorát összeállítani. Elhatározzák a tagsági díjak beszedését már e hóban s elnöknő özv. Vá-
lentsik Lajosné úrasszonyt kéri ezen nehéz föladat megoldására.

Özv. Vá-
lentsik Lajosné vállalkozik a megbízás elfogadására.

Elnöknő: bejelenti egy nagyszabású estély rendezését a nagybőjtben, amely hasonló kell hogy legyen az oltáregylet szelleméhez, miért a nagybőjtben is megtartható lesz.

Gróf főesperes igazgató indítványozza, hogy minden választmányi ülésen lehessen új tagokat bejelenteni és imádási óráikat beosztani.

Az indítványt egyhangúan elfogadják.

Elnöknő kéri a tagokat, hogy lehetőleg szentségimádás napján együttesen járuljanak a szentáldozáshoz s ezt a plébánia-templomban 8 vagy 10 órai szentmisén tegyék.

A tagok örömmel fognak eleget tenni az elnöknő óhajlásának.

Elnöknő: szükségtelennek tartja az ívvel való meghívást a havi gyűlésekre, annál is inkább, mivel az együletet mind buzgó hívek képezik, kik a templom bejáratának jobb-
oldalon lévő kifüggesztett táblácskán amúgy is tudomást szereznek a gyűlés megtartásának idejéről.

Bejelenti továbbá Tóth József vállalkozását egy egyleti lobogó szük-

ségeitnek beszerzésére, hogy Úrnapján emellett vonuljon ki az egyesület s jelenjen meg a tagok temetésén is.

A megjelent tagok örömmel veszik ezt tudomásul és köszönetet mondanak a fölajánlott szives fáradozásáért.

Elnöknő az ülést bezárja és egy Miatyánk, Üdvözlégy elimádkozása után az ülés véget ért.

Az Oltáregyesület lelkigyakorlatai a nagybőjt folyamán:

I. Március 1—5-ig. Az Oltáregyesület választmánya és a keresztény anyák kongregációjának tagjai számára.

II: Március 8—12-ig. A szent Anna kongreganisták és azon keresztény nők számára, akik e lelkigyakorlaton részt venni óhajtanak.

III. Nagybőjt második vagy harmadik hetében, a Virgo Reparatrix Congregatio tagjai és a kereskedelmi osztályba tartozó fiatal leányok számára.

IV. Március 29-től április 2-ig, a keresztény háziasszonyok számára.

V. Április 2—7-ig. Francia lelkigyakorlatok úrnők részére.

VI. Április 7—10-ig. Az Oltáregyesület tagjainak lelkigyakorlata.

Mindennemű útbaigazításért, Ullői-út 75. sz. alá kell fordulni.

Akik e lelkigyakorlatok valamelyikén részt venni óhajtanak, a zárda portájánál kaphatnak személyre szóló belépti jegyeket.

Fizetési föltételek azok számára, akik a lelkigyakorlatok alatt a zár-
dában óhajtanak lakni vagy étkezni:

1. Lakás, étkezés 3 napra 15 kor.

2. Étkezés: Reggeli vagy uzsonna 50 fillér, ebéd 2 kor., vacsora 1 kor.

A 2. osztályú lelkigyakorlatok alatt:

1. Lakás és étkezés 3 napra 5 kor.

2. Étkezés: Reggeli vagy uzsonna 25 fill, ebéd 1 kor., vacsora 75 fill.

Az «Örökimádás» XI. évfolyamának 12. számában, nyomdai tévedés folytán, a fenti föltételek helytelenül lettek megadva, kérjük az itt föl-soroltakhoz alkalmazkodni.

A Besztercebányai Oltáregyesület január 29-én tartotta évi közgyűlést, hogy annak keretében számoljon be a vezetőség az elmúlt évben végzett munkájáról. A kath. legényegyesület díszterme teljesen megtelt közönséggel d. u. 5 órára úgy, hogy a később érkezettek már nem fértek be a terembe. Képviselve láttuk a vendégek sorában a főtisztelendő káptalant, ugyancsak megjelentek a breznóbányai, korponai, benesházi, garamszentandrásai és körmöcbányai egyesületek igazgatói, a helybeli papság nagy számban s a helybeli tagok mintegy 300. A közgyűlést dr. Császik István beszéde «Az Oltári-szentség és társadalmunk» címmel vezette be, mely után Kócsy Jánosné főtanácsosné elnökasszony ismerette, az egyesületnek az elmúlt évben végzett csendes, de áldásteljes működését. Ezen jelentésből hallhattuk, hogy a nem is három év óta fenn-álló egyesület 4664 korona értékű munkával sietett segíteni Zólyom és Bars vármegye szegény templomain. Az egyesület életrevalóságát bizonyítják azok az adatok is, melyek

az alakult fiókegyesületekre vonatkoznak, 20 fiókegyesület létesült e három év alatt, míg a tagok száma már 3627, tehát a tavalyihoz képest 1000 emelkedés állapítható meg. A közgyűlés végén Ficzel Antal és Felix Béla karkáplán urak vetített képekben mutatták be az «Élet kenyeré»-t, kiknek önzetlen fáradozásáért ezúttal is köszönetet mond az egyesület vezetősége.

A battonyai Oltáregyesület tagjai 153-52 K-t küldtek be a központi Oltáregyesületnek.

Az Esztergom egyházmegye területén levő Oltáregyesületek részéről befolyt adományok: Gálik János Alsókorompa 67-82, Eteb Károly pl. Tópaták 23-92, Csémy Antal pl. Alsóvárad 5-08, Skoda János pl. Nemesény 95—, Ferenczy György e.-pl. Szalka 7—, Radnay Viktor e.-pl. Ludány 35-40, Novotny János e.-pl. Thaszár 356-92, Vibor Gábor pl. Barsceke 86—, Novák Ferenc pl. Moraván 14—, Kassay Pál pl. Ung 6-80, Lábay Gyula pl. Alsópél 14—, Mischák István pl. Bozók 140—, dr. Herodek Antal e.-pl. Pozsonyeperjes 14-09, Pusztai Mátyás pl. Budajenő 8—, Kemenczy Mihály pl. Héreg 17-17, Schreiber Aladár e.-pl. Ipolyság 75-32, Okolicsányi Erzsébet Ipolyság 2—, Bányász Endre pl. Dunakiliti 21-06 korona. Összesen 989-58 korona.

Czeczén megalakult az Oltáregyesület 38 taggal.

Az egri érseki főegyházmegyből beküldött 2190 koronát köszönettel átvettük.

Józsefné gyűjtése: Tatárszentgyörgy 23 k 74 f, Niklay Mária 4 k, özv. Schäfner Rezsőné 4 k, Wohlrath Mária 2 k, Holma Mária 4 k, Pintér Endréné 2 k, Leiricz Józsa 50 f, Leiricz Anna 50 f, Hídeg Margit 30 f, Borka Imréné 3 k, Heindl Mária 3 k, Mihálik Aurélia 4 k, Lander Irén 2 k, özv. Richter Paula 1 k, dr. Schwartz Ottóné 1 k 20 f, Horváth Kálmánné 2 k, özv. Biszterszky Mária 2 k, Vudy Antalné 2 k, özv. Reisinger Jánosné 2 k, Áts Ferencné 4 k.

KATEKIZMUS.

Jézus a szent áldozáskor lelkünk tápláléka.

Mit veszünk magunkhoz a szent áldozáskor?

A szent áldozáskor az Úr Jézus szent testét és véréát vesszük magunkhoz, hogy vele tápláljuk lelkünket.

* Az Úr Jézus mondotta: «Az én testem bizonytal étel és az én vérem bizonytal ital».

* Az anyaszentegyház csak a kenyér színe alatt nyújtja a híveknek az oltáriszentséget. Nem szükséges, hogy a bor színe alatt is magunkhoz vegyük, mert a kenyér színe alatt az Úr Jézus szent vére is jelen van.

Mely szavakkal rendelte Jézus a szent áldozást?

Jézus a szent áldozást e szavakkal rendelte: «Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fiának a testét és nem isszátok az ő véréát, nem lesz élet tibennetek».

Mely kegyelmekben részesít minket a szent áldozás?

A szent áldozás Jézussal egyesít minket és azért 1. nagyobbítja bennünk a megszentelő malasztot; 2. gyengíti rosszra való hajlandóságunkat és erőt ad a jóra; 3. megtisztít a bocsánatos bűnöktől és oltalmaz a halálos bűnök ellen.

* A szent áldozás biztosít arról, hogy egykor dicsőségesen föltámadunk.

Mikor részesülünk a szent áldozás kegyelmeiben?

A szent áldozás kegyelmeiben csak akkor részesülünk, ha méltóan, vagyis a megszentelő malaszt állapotában áldozunk.

Mit követ az el, aki méltatlanul, vagyis tudva és akarva halálos bűnnel áldozik?

A ki méltatlanul, vagyis tudva és akarva halálos bűnnel áldozik, az szentségtörést követ el.

* A szentségtörő áldozás hasonlóa teszi az embert Judáshoz, a ki barátságot színlelt Jézus iránt és ugyanakkor elárulta őt ellenségeinek.

* Bocsánatos bűnnel nem áldozunk méltatlanul, de kevesebb kegyelmeben részesülünk.

Hányféle készület szükséges a szent áldozásra?

A szent áldozásra kétféle készület szükséges: lelki és testi készület.

Miben áll a lelki készüllet a szent áldozásra ?

A lelki készüllet a szent áldozásra abban áll : hogy 1. a halálos bűnök-től megtisztítjuk lelkünket a szent gyónásban, a bocsánatos bűnöket pedig legalább megbánjuk ; 2. elmondjuk az előkészítő imádságokat.

* A szent áldozás előtt az előkészítő imádságokhoz az tartozik, hogy felindítjuk magunkban 1. a hitet, reményt és szeretetet, 2. a bánatot és az erős fogadást, 3. az alázatosságot és az oltáriszentség után való vágyódást.

Miben áll a testi készüllet a szent áldozásra ?

A testi készüllet a szent áldozásra abban áll, hogy éhgyomorral maradjunk, vagyis, hogy éjjeltől kezdve a szent áldozásig semmit sem eszünk és semmit sem iszunk.

* A szent áldozás előtt csak a súlyos betegeknek nem kell éhgyomorral lenniök, akik lelki útravaló gyanánt veszik magukhoz az oltáriszentséget. Aki nem lelki útravaló gyanánt veszi magához az oltáriszentséget és a szent áldozás előtt mégis eszik, vagy iszik, az halálos bünt követ el. Aki feledékenységből evett vagy ivott, habár csak keveset is, aznap már nem járulhat a szent áldozáshoz.

* A szent áldozáshoz, amennyire lehet, tisztességes öltözetben illik járulni.

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Kötve 1*20 kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1*60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.